

L'Estat Català

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

AQUELLA RUTA INEXORABLE (*)

Ja han passat les eleccions. Ja ha passat el període electoral de les eleccions legislatives i de diputats a la Mancomunitat. Ara vindran les hores assossegades i retornarà la pau en els esperits enlluïts. Ara serà l'hora de fer-hi el comentari tranquil, bo i asseguts a la pedra del camí. «Acció Catalana» ha guanyat unes batalles electorals esplèndides. La nostra enhorabona. «Acció Catalana» i el nucli radical nacionalista de l'Estat Català estan en quasi completa analogia en l'ideal de reivindicació nacional. Tots els seguidors de la nostra bandera han votat per afinitat. «Acció Catalana», que no ens vol, busca i accepta els nostres vots. «Acció Catalana», com la «Lliga Regionalista», ja saben del tarannà dels catalanistes radicals, que malgrat se'ls tracti a cosses sempre segueixen amb aquella bena als ulls que porta ingerida la paraula santa de la llibertat de Catalunya. La divisòria entre Estat Català i «Acció Catalana», és que «Acció Catalana» no creu en l'apel·lació a la força i nosaltres sí. I com que creiem amb aquesta apel·lació, hem començat fa sis mesos la preparació, l'elaboració incipient i primordial que requereix aquesta tasca.

En la quietud hem anat fent. Es en el silenci on el nostre treball humil pot pendre proporcions gegantines. Estem ben segurs de que ja la nostra hora arribarà inevitablement. Aquesta constant evolució de la política catalana ens ve a dur damunt la taula la prova diària del nostre convenciment. Aquell escamot de perdularis que sota la denominació de U. M. N. van ja camí de confondre's amb l'altre que's diu «Lliga Regionalista». I el nacionalisme regionalista, es diu avui nacionalisme integral o «Acció Catalana». Tots els Estats han donat una passa endavant. La nostra hora, catalanistes radicals, és de donar-la. L'hem donada ja. Els èxits electorals d'«Acció Catalana» marquen una fita en el nostre moviment alliberador. «Acció Catalana» té l'èxit, però també és d'ella la responsabilitat de la trajectòria del nostre moviment nacional. Encara que s'intercali de tant en tant el nom de Prat de la Riba—un fragment de l'Espanya Gran—en els discursos i en els manifestos d'«Acció Catalana», el novell organisme patriòtic enclou una totalitat de matisos, evidentment accentuadíssims en nacionalisme. Si «Acció Catalana» no rectifica el seu camí i no s'embrancha en cap nova «corba», serà la única força organitzada del nacionalisme català veritable.

Per això creiem que aquestes darreres eleccions i aquests darrers èxits han col·locat als sectors nacionalistes en son lloc veritable. El poble nacionalista ha ratificat els passos d'«Acció Catalana»

i aprova per majoria i de fàisó plebiscitària la seva conducta política.

Què ve a representar el nucli radical de l'Estat Català? Ja ho hem dit: l'acció revolucionària. Es damunt les primeres pedres d'aquesta trinxera on ben aviat hi vindrà a descansar tota la força del nostre moviment nacional. L'evolució del Nacionalisme Català ha sigut fins ara massa lenta amb escreix, i ara es precipita en el bell guany d'avantatge. Vint anys més d'evolució lenta i reposada no els passarem ja més. La corda que aguanta l'adormida nau al moll de les aigües encantades, es trencarà. Serà llavors—com deia En Bofill i Mates en son discurs al Teatre del Bosc—«quan la campaneria de pobles i vilatges ens desvetlli amb la insistència de llur tritlleig», i el cor de cada patriota botrà a l'uníson d'aquella hora esperada i a punt d'ésser aconseguida... Però serà també llavors que passarà damunt els patriotes catalans—més, molt més, que la cadena subjugadora—els vint anys i més d'acció política, i serà llavors que ni amb un dia, ni amb una setmana, ni amb un mes, no ens podran convertir els polítics, en bèl·lics lluitadors a la muntanya.

Totes les més magnífiques raons d'ordre polític no ens poden fer canviar ni retallar una engruna d'aquesta fe cega, d'aquesta creença tan arrelada a l'ànima que portem: Catalunya es lliberarà o pel sacrifici heroic, o restarà esclava.

Es llei de la vida. Es un fet natural, com natural és l'aigua que baixa juganera del reguerot de la muntanya. Es com la mata de ginesta que rebrota cada any, al caire del camí. Es la cançó de l'oratól que diu el vent cada matí al pi frondós de la serralada.

Per això aquest convenciment se'ns endú l'ànima. I, obscurs i ignorats, sols esmentats per l'escomesa fraticida—belles teoritzacions i res més,—fem la feina quieta a l'abast de les nostres forces. Què hi farem, patriotes, si tenim aquesta vocació que pot semblar de taumatúrgics! Què hi farem, nacionalistes catalans, si algun moment i per alguns podem semblar escamot de trabucaires! Un bon patriota no el pot preocupar mai la semblança exterior. Es una poca cosa inversemblant. Ço que al bon patriota li deu interessar, és aquella plena fortitud patriòtica, aquella plenitud de vida, els senyals inconfundibles de les quals, la política, per austera que sia duta, no donarà mai.

Altra volta en el curs del nostre treball silenciós hem sentit com ens deien: utòpics!

Nosaltres desconfiem d'aquests polítics, ara que tots els maquiavelismes han passat—reconeixent-ho—per aquells camins del

(*) El present article per voluntat de diversos elements que integren el nucli d'ESTAT CATALÀ, se'n farà una edició especial destinada a les associacions patriòtiques de Catalunya, d'Amèrica i del reste de l'estranger.—N. de la R.